

—Noy, ¿'hont vas?

—Captant bon home;

¿voleu ferme caritat?

—¿Si fessis lo que 't diria?

—Prou, si no 'm maneü fec mal

—¿Quants anys tens?

—No ho se.

—¿Tens pares?

—¡Ay, no 'ls he conegut may!

—¿Y aquesta vida que portas,
t' agrada?

—¡Ay no company!....

Y com si aixó fos la gota
que 'l got qu' es ple fa vessar,
dels ulls d' aquell noy, brollaren
dolls de plors careta avall

¡Oh Deu! ¡oh tendre criatural!

¡Oh telis y dolls instant!

¡Pensament, jo 't beneheixo!

l' home diu rihent, plorant.

Vina fill meu, vina á casa,
desde avuy pare tens ja
y germans, que com jo t' aymo
tambè aixis ells t' aymarán.

Soch honrat encar que pobre,
tu ets bon noy, no ho puch dubtar,
si un mos de pa mos fills tenen,
també ab tu se 'l partirán

II

Lo noy orfe ja es un home,
l' home aquell es un vell ja,
sos tres fills, com qu' eran angels,
allá al Cel váren volar;
y l' orfe, que també ho era,
desvalgut, desamparat,
Deu va fer que sots sas alas
arres arés abafany
á son salvador en pago
de tant santa caritat.

Lo noy orfe, ja no es orfe;
lo noy pobre, es potentat;
no es orfe, qui te familia
y ell la té, en lo vell fa anys,
que ab tot y qu' era molt pobre,
va mantenir y educar
al nin, que ara ja es un home,
qu' anaba pel mon captant,
Y potentat es de veras,
puig sent bo, Deu l' ampará;

y 'ls tresors que guanyá ab honra
tots dos no 'ls acabarán.

Mes, te encare altra riquesa,
de mes brill, de mes quilats;
no se l' hi acosta cap pobre
que no corri á conso'arl'
perque lo vell, recordantli
lo dia que 'l va ampará,
caritat li recomana;
ans que tot la caritat;
y aixis manté sempre pura
en son cor angelical,
aquella preciosa maxima
que te l' home qu' es honrat:
*A qui be obra, Deu l' ajuda
y no 'l desampara may.*

E. GARRELL.

Granollers Agost del 84.

L' ESTUDIANT

De tothom es envejat, tothom voldria
serho, los jovenets no pensan ab res mes
que en poguer arribar á estudiá en la
Universitat, los vells sempre desitjan
y voldrian tornar á aquells felissos temps
en que estudiaban, tots pensan que l'
estudiant es la viva encarnació de la fe-
licitat y..... s' equivocan per complet.

No crech hi hagi vida mes trista que
la seva; si, mes mes trista y no m' arre-
penteixo de la paraula. Ab tot y estar
en la edat mes alegre de la vida, en la
edat en que no s' hauria de tenir cap
mal de cap, no pot gosar ni un sol mo-
ment de tranquil·tat, de alegria. Que 's
comensa lo curs? Quins afanys pera
comprar los llibres, coneixer los qui han
de ser catedràtics seus, apendrer las
primeras llissons, anar puntual á classe
etc. etc.

Divertirse? ni pensarhi. ¿Com pot di-
vertirse l' home que ha de estudiar sem-
pre, tot l' any. No pot perdre nits per-
que si las pert... adiós classe del dema-